

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice šte. 15.

Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šestdnevna petit-
vsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja

za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrta leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrta leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 62.

V Ljubljani v torek, 17. marcija 1885.

Tečaj II.

Dunajsko časnikarstvo in Slovenci.

Ne dá se tajiti, da je v najnovjšem času v Avstriji nastalo neko gibanje, čegar ost je obrnena proti uplivu dunajskega novinarstva. In v istini je časopisje avstrijske stolnice, podmitjeno zlasti od denarnih mogotcev dunajske borze, službujoče velikemu kapitalu, toliko pregrešilo v moralnem oziru, da je reakcija proti njegovemu gospodarstvu, ako ne pretirana po Schönererjevem vzgledu, sama na sebi opravičena, zdrava in javnemu interesu koristna. Vender bi bilo po vsem napačno, ako bi lehkomišelnost prezirali veliko pomenljivost, katero so merodajna časnikarska glasila glavnega mesta ohranila še do današnjega dne. Res je, da nezavisno meščanstvo deloma uže glasno godrnja proti svojim časnikarskim varuhom. Toda svoje mnenje srka tudi dandanes še iz teh večinom kalnih virov, in židovski talent ume tako tečno mu pripravljati duševno hrano, da naposled vender le hlastno posega po nastavljenih skledah. Dunajska žurnalistika je vedno še jako upliven faktor, in vsaka politična stranka mora si prizadevati, da ostane kolikor toliko v dotiki z velikomestnim časopisjem. Da smo se mi Slovenci dosedaj premalo ozirali na te dejanske razmere, nam nikakor ni bilo v prid. Dokler je Skrejšovskega „Tribüne“ izhajala, bilo je pač še precej čitati o naših zadevah vsaj v enem dunajskem listu; toda ker se vladi ni več zljubilo, dlje časa podpirati ta notorično oficijozni organ, zaspala je „Tribüne“, kmalu po smrti prvega svojega urednika in ž njo skoro je bila pretrgana naša zveza z glasili, izhajajočimi v nemškem jeziku. Kajti praška „Politik“, katera vsake kvatre enkrat prijavlja kak dopis s Slovenskega, pri nemškem občinstvu nima dovolj veljave kot organ česke stranke, dunajski „Vaterland“ pa, ka-

teremu dohajajo redni dopisi od njegovega ljubljanskega dopisnika, zanima pač resnega politika po svojih tehtnih, dasi čestokrat jednostranskih člankih, v obče pa je dokaj premalo razširjen, da bi mogel uplivati na one nemške kroge, kateri a priori niso pod poveljem levičarskim niti pod zastavami nemških klerikalcev. Odtod izvira, da največji del avstrijskih čitateljev svoje nazore o Slovencih in o položaji na Slovenskem zajema iz motnega vrelca „Neue fr. Presse“ in njene drugarice, graške „Tagespost“, katere znana časnikarska tovarna ljubljanska preskrbuje s praznimi čenčami in perfidnimi izmišljotinami. Tako razmerje pa gotovo Slovincem ne more ugajati.

V zadnjem času se je to nekoliko na bolje obrnilo, odkar je dunajska „Presse“ začela objavljati uvodne članke in dopise, prihajajoče od slovenskega sotrudnika in pisane v zmernem, a vender odločno slovenskem duhu. Tendence pisateljeva je jasna: hotel je seznaniti neslovensko občinstvo z našimi domačimi razmerami, razkladati one gmotne in duševne terjate, od katerih Slovenci odstopiti ne moremo in ne smemo, dokazati njih opravičenost ter tem načinom, se vé da prav previdno, propagando delati v zmyslu slovenske stvari. Namera je bila sigurno vse hvale vredna, zlasti če pomislimo, da je dunajsko „Presse“ prištevati najstarejšim in najuplivišjim avstrijskim dnevnikom, da je ozko spojena s Taaffejevo vlado ter posebno veljavo uživa v merodajnih krogih. Mnogo je naših zahtev, materijalnih in duševnih, katere treba prej naglašati v velikih publicističnih glasilih, predno da se rešijo v parlamentnih zbornicah. Vzemimo na pr. le vprašanje dolenjske železnice: kedo nam bode zanikal, da je silne važnosti, utemeljevati njeno potrebnost najprej novinarskim pôtem ter stoprav potem izročiti državnozbornemu posvetovanju!

Ali imamo med seboj čudne svetnike, ka-

terim je vsigdar prvo vprašanje: kedo je kaj pisal, a ne, o čem, kako in v kak namen se je pisalo? Naravno, da sta uvodna članka, koja je „Presse“ prijavila o strankarskih razmerah na Kranjskem, silno razburila histerike „Slovanove“. Zlasti izdajatelja tega svetovnega lista, zaljubljena v lastno svojo osebo, se nista mogla potolažiti, da je dotični pisatelj primoran bil, mimogredé ozirati se tudi na prezanimivo koterijo, katera dandanes zapoveduje po uredniški sobani „Nár. Tiskarne“. In srečno sta jo pogodila, da je vsebina obeh člankov namenjena le njima in njihovemu radikalnemu spremstvu!

Reveža, kako ljuto sta se varala! Da bi dotični pisatelj nobenega namena ne imel, nego veličini s Kongresnega trga predstavljati radovednim čitateljem dunajske „Presse“, sigurno bi spis njegov takoj moral romati v uredniško košarno ter nikdar ne bi stavec kaj posla dobil z njim. Sta vender še premajhna, domišljava naša rojaka, da bi velikomestno občinstvo potrebo čutilo, baviti se z njihovimi interesantnimi osebama. „Kaj mi je Hekuba!“ vskliknil bode dunajski čitalec, če mu za zajutrek prezentuješ praznično oblečenega dr. Ivana, in tudi tovariš njegov, kateri se po lastni izpovedbi tako „pošteno in vestno“ trudi za blagor slovenskega naroda, težko da bi ugajal razvajenemu dunajskemu občinstvu. Omenjati ju je pa vender le moral ter vsaj a fresco slikati z nekaterimi krepkimi potezi. Kajti delovanje slovenskih chauvinistov, katerim sta ona dva voditelja postala, kompromituje ves narod slovenski. Napake, storjene tekom minolega leta na pr. o priliki nemške mestne šole v Ljubljani, koketiranje s Starčevičevo stranko na Hrvatskem in kar se je jednaki budalostij več zgodilo na slovenskem ozemlju, ne gre na račun slovenskega življa sploh, to vse je jedina zasluga „Slovanove“ klike. To pa je trebalo razjasniti „Pressinemu“ čitatelj-

Listek.

Črnogorska nevesta.

(Izvirna novela. Spisal J. Bedének.)

(Dalje.)

„Oj, Milica, tudi lansko leto podala se je natora spat zimsko spanje, listje je padalo z drevja, kakor letos, bršljin in zimzelen sta še ravno tako ovijala in vender si bila vesela in si pela, kakor drobna ptičica v temnem gaju. Cele tedne si vriskala, smejala se in šalila, da sem si dostikrat mislil: s tem dekletom mora pač sam ljubi Bog dopadajenje imeti, tako si bila živa in vesela. Nekaj drugega mora biti, kar ti srce teži, in to bode pravo. No, Milica, bi mi li ne razodela?“

Nov potok solz se ji vdere po licih in nasloni se zala Črnogorka na bratove prsi in ihti.

„O, ne sprašuj me dalje, ljubi Janko, oprostí me danes, le danes še“, pravi jokajoče dekle, „prihodnjič hočem ti uže povedati, kolikor mi bode mogoče, danes še ne morem!“

„Bog te potolaži, ljubo dete!“ zdihne brat, poljubi gorko visoko blede čelo žalostne sestre, vstane, vzame puško in se poda venkaj med prosto naravo slobodni njeni sin!

In vboga Milica, ko je tako sama in zapuščena od celega sveta v očetovski hiši za kolovratom sedela, vzame iz deviških nedrij zlato blesketajočo reč. Medalijon je, katerega ji je pred malo časom Miroslav iz Zadra poslal. Odpre ga in z žalostnim smehljamem njegovo resno podobo v zlatem okvirju ogleduje. Približa jo svojim ustnim ter jo posiplje z brezštevilnimi vročimi poljubi.

In še in še je opazovalo zapuščeno dete žalostno podobo ljubljence svojega srca, ki je zanjo svoje življenje zastavil in v njegovo ceno njeno srce prejel.

„Bodeš li vestno držal besedo in dano prisego izpolnil, ti živi vir mojega življenja? Takrat nisem še mogla umeti, ko si me pri prvem, ah tolikanj blaženem svidenji pri studentu svojega angelja imenoval, katerega čistiš, in danes, da danes razumem to prav dobro, kajti preživo čutim, kaj si mi postal in kaj si mi sedaj, o, moj srčnoljubljeni, moj nepozabljivi Miroslav! Odklenil si mi nebesa, ko si me iz mladostnega spanja tako ljubko izbudil, katero sem spala sredi mojih gorá, ne da bi bila vedela, da živim, kakor prespi nežno dete svoje zlate ure prve se še nezavedane mladosti v varnem naročji skrbne matere. Tem bolj, moj najmilejši zavedam se pa sedaj živ-

ljenja in naloge, lepe, oj čarobne naloge, ki mi je z njim vred od stvarnika podeljena, dà, dà, sedaj se zavedam, da živim, saj mi polnijo najsladkejše nade ljubeče srce in zaupljivim očesom gledam v temno prihodnost. Bode pa li tudi vse res? Da, bode, mora biti, kajti ti si mi rekel, da bode, in prisegel si mi, dejal si tudi, da ti je prisega sveta, kakor mojim bratom! Dà, dà, držal bodeš dano besedo, izvolil me bodeš sopotnico in souživalko svojih veselih in temnih ur na cesti tukajšnjega bivanja; nikdar ne bodeš provročil, da bi to vbogo srce, katero v najsvetejših čutilih najbolj vroče, najčistejše in najzvestejše ljubezni za té bije in nikoli za té biti nehale ne bode, da bi to vbogo srce žalosti in tóge počilo. O, take goljufige, takega zločina tvoje srcé ni sposobno!“

Zopet poljubi sanjarsko dekle strastno od žlahtne kovine obdano podobo svojega najmilejšega ter jo gleda takó milo, takó ljubo, kakor bi jo le čopič slikarja zopet podati zamogel.

„Naj bi mi večni oče kmalu dan, oh, presrečni dan večne najine združitve, katerej bodejo nebesa meni tukaj sledila, prav kmalu priti blagovolil, oj, potem ne zahtevam nič več od tebe posvetno življenje, ki si tolikrat

skemu krogu, zlasti sedaj, ko se je uže za naprej lahko znalo, da levičarski govorniki pri budgetni debati ne bodo pozabili, za svoje namene porabiti nestrpnost in nerodnost radikalne večine ljubljanskega mestnega odbora. *Qui bene distinguit, bene docet*, veljalo je tudi v tem slučaju, in tedaj je moral slovenski sotrudnik dunajske „Presse“ *volens volens* najprej popisati strankarstvo na Kranjskem, predno je mogel razvijati to, kar mu je največ bilo pri srci, skupne zahteve namreč vsega slovenskega naroda.

Zakaj to naglašamo?! Živo čutimo, da imamo Slovenci premalo zveze z velikomestnim dunajskim časnikarstvom. Upliv naših domačih novin ne sega daleč, po vsej publicistiki avstrijske stolnice, celo pri oni polovici, katera ni na levičarski strani, pa brije ostra, Slovence neprijazna sapa. Tudi to bo moralo drugače postati, nekoliko ozemlja si bomo morali osvojiti pri dunajskem časopisju, naj se se tako ljuto repenčijo in togoté ljubljanski „duumviri“ in njih plemenito glasilo!

„Konstitucionalno društvo“ v Ljubljani.

Včerajšnja „Laib. Zeitung“ prinaša pod naslovom „Slednje letno zborovanje ‚konstitucionalnega društva‘ v Ljubljani“ naslednji članek:

„Zdaj imamo v „Laib. Wochenblattu“, „glasilo ustavoverne stranke na Kranjskem“, pred seboj oficijelno poročilo o letnem zborovanju konstitucionalnega društva z dné 7. t. m., in radi tega si moremo dovoliti nekatere kratke opazke o tem. Otvorni govor letos ni govoril več gospod dr. pl. Schrey, marveč zdanji društveni načelnik, gospod dr. Schaffer. Ta oziral se ni samo na politične dogodjaje leta 1884., marveč tudi na vso zdaj steklo šestletno zakonodavsko dobo ter opisaval — s stališča opozicije — politični položaj v Avstriji v splošnem in v Kranjski posebej. Nič ni pustil nedotaknjeno: še ne doseženo ravnotežje v državnem gospodarstvu; ponesrečeno pomirjenje raznih narodnostij Avstrije navzlic po vladi pričeti metodi vedno se množecih koncesij posamičnim strankam in narodom — umeje se, izimši Nemce“ —; „neplodovito“ delovanje na polji politične uprave, pravosodja, železniških zadev, davčne in socialne reforme; „proti Nemcem naperjeno akcijo vlade in desnice sploh z uporabljanjem zeló čudovitih sredstev,“ za katera je pač samo poslanec Suess našel pravo označilo in katera je dvorni svetnik Schar Schmid po polnem naravnost označil kot „politiko zvijanja“ (*Politik der Winkelzüge*), dr. Schaffer sam pa kot „ominozno poglavje“;

igrača v roki najbolj divje usode, saj bodem vsega v obili meri imela, po čemur mi sedaj srce takó viharno koprni. Saj bodem svojega Miroslava na to ranjeno srce stisniti zamogla, le tolikokrat se mi bode ljubilo in to ti bode prineslo zopet zdravje in hladilni balzam, tebi vbogo srce moje. Do takrat pa — upaj, upaj žalostno srce, upanje je oni čudoviti balzam, ki ti bode skelečo bolečino globocih ran ozdravil.“

Duri malega stanišča, kjer je mlada Črnogorka sanjarila, se odpró in mlad, tanko in visoko zraščén Črnogorec vstopi. Na prvi pogled prikupi se 18letni mladenič opazovalcu. Obraz ima temnorjav, oči črne in svitle kakor živo oglje, kateri se ponosni sokolov nos z malimi brkicami prav dobro podaja. Lasje so črni in se v zale valčike kodrajo. Cela postava ponos in pogum oznanja.

„Dober dan, lepa Milica“, pozdravi prišlec, „tako samo in zamišljeno te najdem? Kaj bi dal, ko bi vganil, kaj lepega si zdajle premišljevala? Jeli bile so lepe misli te?“

„Dober dan Bog daj, dobro došel, ljubi Bogdan, odloži puško in vsedi se!“ odzdravi naša lepota in lahna rudečica zažari se ji na licih.

osebito pa še gledé Kranjske „odrvanje Nemcev vsled predrugačenj v šolstvu, vsled predaje raznih zastopstev narodnim fanatikom, vsled ukora uradnikov“ itd. Da dr. Schaffer ni pozabil poudarjati, da on in njegovi somišljeniki ničesar ne hoté vedeti o transakciji, ker se zdaj brez in proti Nemcem vlada, da so se kot „Avstrijci“ odločili v opoziciji vzdržati, dokler se ne prekopicne zdanji zistem, nam skoro omenjati ne treba.

Mi iz srca obžalujemo gospoda dr. Schafferja, da se je pri svojih napadanjih na vse možno brez potrebe takó razgrel, ker bi pač vedeti moral, da je vse, kar je on povedati vedel, tudi uže njegov prednik dr. pl. Schrey uže tolikrat povedal, se v državnem zboru od opozicije tako obširno razklada in se v vseh fakijskih listih dan na dan na vse načine v preobilici premleva, takó da je mogel svojim slušateljem podati samo pogreto jéd; saj je moral vedeti, da se je vse to uže nebrojokrat z dokazi pobilo ali se pokazalo v pravi luči, in bi bil moral vedeti, da kdor hoče preveč dokazati, ničesar ne dokaže.

Drugi govornik, gospod dr. Suppan, izjavil je odločno, da se na dalje koncesije posamičnim strankam in narodnostim pri spremeni sistema pač nikoli več misliti ne more, ker se je zdaj uže dovoljena mera za mnogo prekoračila — kakor da bi bilo to, kar narodom na podstavi ustavnega člana pripada in se jim dovoli, kaka koncesija, kaka milost, katero bi imeli gospodje liberalci sicer za se v polni meri zahtevati, drugim pa, kakor da bi bili ti samo tuji in ne tudi državljani in davkopllačevalci, pravico odreči jo!

Konečno nam je omeniti samo še po gospodu dr. pl. Schreyu predlagane in po profesorji Linhartu popravljene resolucije, katero je zbor „s splošnim odobravanjem jednoglasno“ vzprejel in katera se po besedah glasi: (Mi izpustimo zaradi pomanjkanja prostora ta v zmedenih besedah sestavljeni nestvor, v katerem se izreka zahvala levičarjem državnega zbora.)

In kako je bil pač zbor, pri katerem se je vse to godilo — bi kdo vprašal — sestavljen, da so s tako samozavestjo v imeni Nemcev v Kranjski izrekli zjedinjeni levice popolno zaupanje ter vlado pozvali na boj? Celih 24 mož je bilo vkup, izmed katerih pa so sicer še mnoge, na katere se je dolgo dovelj zaman čakalo, da bi bil zbor sploh sklepčen postal, posamično morali iti klicati. V letu 1883 bilo je pri enakem občnem zboru 27, v letu 1884 samo 21 in letos torej 24 mož navzočnih. To zadostno osvetljuje položaj.

Zjedinjeni levice gratulujemo na zaupnici iz Kranjske. Kar pa se pri takih zborih „zeló odobrovalno vzprejetih in večkrat odobrovanih“

Bogdan odloži svojo dolgoceveno puško v prvi prazni kot ter se potem k lepemu dekletu vsede.

„Kaj pa si mislila, Milica?“

„Jaz — nič!“

„Ni res, človek vedno nekaj misli, bodi si to ali ono, posebno kadar je sam in ga nihče ne moti, kakor si ravno ti sedaj bila.“

„Uže mogoče“, pravi ona, „posebnega, kar bi tebi veljalo, ni bilo nič.“

„Škoda, škoda“, odvrne dobrosrčno Bogdan. „Jaz sem pa ves božji dan stikajoč po goščavi le na té mislil. Ne vem kaj boljšega v samotnih urah začeti, kakor na té misliti. Si li morebiti nejevoljna zavoljo tega?“

„Kako bi nevoljno biti zamogla. Misli ima vendar vsak človek proste, mari ne?“

„Res je tako! In med drugim sem tudi mislil, kako lepo bi bilo, ko bi to samotarsko potikanje po gozdu popustil ter si ustanovil lastno ognjišče, kjer bi se sukala ljubéča žena in ko sem tako premišljaj, katera bi bila, so me misli zopet na te pripeljale.“

„Kako pa da ravno k meni?“

„To prav lahko. Premišljeval sem svojo preteklost in skical sem si v spomin vse lepe pretekle dni, v katerih sva midva vkup domače čede pasla, vkup v šolo hodila, kjer

ekspektoracij raznih nastopivših govornikov tiče, te pač — to nam smejo ti gospodje uže verjeti — nikomur ne imponujejo, one so prebivalstvu samo v zabavo.“

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Gospodska zbornica imela bode od 23. ali 24. t. m. dalje več sej, v katerih bode rešila uže posvetovane predloge. Najvažnejši predlog posvetovanja bode zakon o kongruji.

V državnem zboru se je minolo soboto dokončala debata o proračunu za finančno ministerstvo. Razprav udeležilo se je več govornikov kakor tudi dotični vladni zastopniki. Včeraj pričela se je debata o proračunu za trgovinsko ministerstvo.

V slednji seji šolskega odseka poročal je poslanec Jireček o prošnji tržaškega deželnega zbora glede ustanovitve italijanske pravoslovne fakultete v Trstu. Poročevalec je stavil predlog, naj se ta prošnja vladi priporoči. Predlog se je vzprejel.

Dunaj pač vendar v marsičem napreduje, posebno pa kar se tiče izgrediv pri volitvah. Taki izgredi ponavljali so se posebno v slednjem času uže pri shodih volilcev zeló pogostoma, in to je napolilo dunajskega policijskega predsednika, da je izdal ukaz, naj se vsako zborovanje takoj razpusti, pri katerem bi se na katerikoli način, skušalo ščuvati proti drugim veroizpovedanjem. Ta ukaz pač Schönererju ne bode ugajal!

V ogerski poslanski zbornici vršila se je minoli petek debata o pokojninah uradnikov. Pri tej debati se je sprejela tudi točka, da z naprej dobijo tudi ministri po triletni službeni dóbi 4000 gl. pokojnine.

Tuje dežele.

Grof Herbert Bismarck in lord Granville zjedinila sta se o protektoratu Nemčije in Angleške ob Kamerunu. Vse ozemlje med Rio del Rey in Lagos pride pod angleško vrhovno oblast; na drugi strani pa prepusti lord Granville nemškemu protektoratu jeden del obrežja.

S francosko-kitajskega bojišča ne dohajejo prav prijetne vesti za Francoze; skoro vsak telegram poroča o večjih izgubah Francozov v Tonkingu in na Formozi. Zdaj je uže skoro gotovo, da so morali Francozi svojo zmago pri Tyen-Quanu in Ke-Lungu tako drago plačati kakor Angleži pri Abu-Kleji. Če bodo Francozi morali priboriti si še nekaj takih zmag, morala bosta vsklikniti generala Courbet in Brière de l'Isle: Izgubljeni smo! In za take zmage imajo Kitajci vendar dosta ljudij. Pri Ke-Lungu na pr. bilo je Francozov

sva vkup srečna bila. Oh, Milica, uže takrat bila sva si dobra kakor brat in sestra, lahko rečem, ljubila sva se, kakor se otroci ljubiti zamorejo in znajo. Leta so minula in ti si prevzela po smrti tvoje dobre matere, Bog jej daj nebasa, gospodinjstvo in jaz sem prijel za puško in sem postal lovec. Kolikrat pri samotnem potikanju po gozdu sem mislil, ko bi te pač s puščico ljubezni tako dobro zadeti mogel, kakor zadenem s svojo puško letečega sokola pod nebom, kako srečen bi bil. Da si mi bila uže kakor pastarica dobra, nikakor ne dvojim in zato sem prišel danes semkaj, da te poprašam, ali si mi še dobra ali ne?“

„Ne vem vzroka, da bi se jezila nad teboj“, mēni Milica.

„O jezi tudi jaz mēnim, da tu ne more govorjenja biti. Jaz mislim, če bi mi zamogla tako dobra biti, kakor je žena možu dobra, če bi ne hotela moja žena postati, veš?“

Milica zrè v tla in ne vé, kaj bi mu rekla.

Mladenič jo prime za roko, vprè svoje proseče oko v njo in pravi: „O Milica, vzemi moje srce, vzemi celo mojo posest in bodi moja žena. Glej, Milica, bolj te ljubim kot samega sebe, bolj kot lastno življenje. Pojdi z mano na dom mojega očeta in bodi moja žena!“

1300 mož, in zgubili so 200 mož; torej je v tem jedinem boji vsak šesti mož mrtev ali ranjen.

Iz Carigrada se poroča, da vznemirjujoča poročila guvernerjev v Hedžasu in Yemenu provzročujejo veliko razburjenost v turških oficijalnih krogih. Oblastva v turški Armeniji zahtevajo pomožnih čet za razne garnizije, kajti narod je vsled Mahdijevih uspehov vznemirjen. Razširjena je okrožnica prorokova, v kateri se pozivljejo vsi pravoverniki, naj otresejo otomansko gospodstvo, kajti to ni več gospodstvo pravih vernikov, odkar so zatajili prava načela Izlama ter se zanašajo na pomoč nevernikov. Mahdi dostavlja, da čas za akcijo v Arabiji ni še pravi, a da se zelo hitro bliža, ko bode možno v Arabiji ustanoviti samosvojno kraljestvo na trdni podlagi. Vsi pravi Arabci naj bodo torej pripravljeni, da bodo, kadar se jim dá znamenje, vstali kot jeden mož ter se otrsli gospodstva nečistih Turkov. Ta proklamacija je Arabcem zelo po volji.

S kitajskega bojišča dohajajo za Francoze vedno neprijetneje vesti. Res da se poroča v vsakem telegramu o zmagah, a te zmage so tako drago odkupljene z mrtvimi, da so skoro le pobitja. Francozov pade pri vsaki taki „sijajni“ zmagi skoro osminko. Da vsaki boljše šlo, skoro ni upanja, kajti Kitajci imajo dosta moštva na razpolaganje, pri Francozih pa je število le pičlo in vsak mož, ki pade, je velika izguba.

Kako ogromne svote bode stala ekspedicija v Sudanu, si je kar težko misliti. Tako dobivajo od Angležev, da omenimo samo jeden slučaj izdatkov, rodovi na severu od Wadi-Halfe, torej v osrčji Egipta, na mesec 250 000 funtov samo za to, da se prijazno zadržijo. Do zdaj nakupila je Angleška v nekaterih tednih 3000 velbljodov za Suakim ter se nadeje, da dobi še potrebnih 2000. Če bode tako šlo, bodo tamošnji prebivalci, katere slepi zdaj denar, svoje počenjanje prihodnje leto britko obžalovali, kajti zdaj oddali bodo vso svojo živino, bodoče leto pa bodo vsi njihovi pridelki sežgali se na polji, ker jih kmetovalci vsled pomanjkanja živine odpeljati ne bodo mogli. Nekaj dobrega pa bode ostalo deželi, ko odidejo Angleži, namreč trdnjave, katere so zdaj povsodi postavljene.

Arabsko-indijski list „Surreya“ piše: „Sovraštvo, katero je do zdaj med sosedoma Indije, med kanom v Beludšistanu in onim v Afganistanu, vladalo je bilo toliko, da ta kneza nista nikdar se sešla, da med njima ni obstajalo nikako prijazno razmerje. Zdaj pa, ko so Rusi pričeli prodirati proti Afganistanu, se je to sovraštvo najedenkrat umaknilo in nekaj si sovražna kneza postala sta iskrena prijatelja. Vzrok temu je pač v tem, da so

„Bogdan, dosti, nehaj, prosim te! dobro veš da se take reči ne dajo sklepati, kakor se zveže pretrgana nit in zopet raztrga. Poišči si dekle, ki bode bogata in čisto po tvojem okusu in vzemi jo, le od mene kaj tako nenadjanega ne zahtevaj! Nikdar še na to mislila nisem.“ Pri zadnjih besedah obraz Milice zarudi — zakaj le?

„In zraven vsega tega sem tudi še premlada za možitev, kajti v svojem šestnajstem letu se mi zdi še prezgodaj, zlato svobodo zavreči in se v zakonski jarem vpreči dati. In če me bode kedaj možitev veselila, mi tako ali tako ne odide.“

„O ne govori tako, Milica, spremisli se in bodi moja! Na rokah te hočem nositi, ko bodeš spavala, čuval bodem na tvoji strani. Za te se hočem potiti in delati, le da boš ti brezskrbno prihodnost imela ter prijetno sedanjost uživala. Kraljevala in zapovedala bodeš na mojem domu, kakor vlada kneginja črnogorska! Nikdar, kakor gotovo sem Bogdan, te ne bodo žulile zakonske okove in nikdar te ne bode prišla žala beseda čez ustnice. O bodi moja, Milica, in stori iz mene naj-srečnejšega Črnogorca!“

„Bogdan, čuj me! Iz celega srca sem ti dobra, ljubim te kakor lastnega brata ali ka-

Beludšistanci prišli do prepričanja, da je njihova usoda tesno zvezana z ono Afgancev; če bi prišli kedaj Afganci pod rusko vlado, bode jednaka usoda tudi nje kmalu doletela, kajti Rusi bi se gotovo ne zadovoljili samo z Afganci; Rusija morala bi si osvojiti tudi Beludšistan, da doseže perzijsko morskoro ožino ter odpre svojim srednjeazijskim deželam pot do indijskega oceana. Beludšistanski kan je že Angležem ponudil svoje čete v pomoč, če se vname vojska z Rusi.“

Razne vesti.

Dogodbica z glavnim dobitkom.

Pred kratkim bralo se je po časopisih, da je drugi glavni dobitnik Kincsem-loterije v znesku 20 000 zadel nek graničar z imenom Adam Gjurgjevic iz Dubice in da ga je z ondotnim poštnim ekspeditorjem Decortijem, ki mu je dotično srečko prodal, pošteno delil. Kakor se pa sedaj „Pozoru“ iz Dubice poroča, bila je ta stvar čisto druga in se bode sedaj pred sodnijo obravnavala. Kakor vse pošte v državi namreč, dobil je tudi Decorti srečke Kincsem-loterije v razprodajo. Med drugimi kupil je tudi Gjurgjevic eno srečko. Poštni odpravnik Decorti imel je natančen zapisnik razprodanih srečk, in sicer si je razen serije in številke srečke zaznamoval vselej tudi dotičnega kupca. Dne 24. februarja prišel je s pošto časopis „Merkur“, ki je imel tudi prilogo o vlečenih srečkah. Decorti pregledal je srečke, kojim je pripadel kak dobitnik in glej, dobil je med njimi tudi srečko, prodano Gjurgjevicu, kojega je komaj po obrazu poznal, in sicer z drugim glavnim dobitkom v znesku 20 000 gld. Ker so se po pošti došle pošiljave raznašale še le drugi dan zjutraj ob 9. uri, imel je Decorti dovolj časa izvesti svoj načrt, ki si ga je bil hipoma v glavi vstvaril. Poda se takoj k srečnemu kmetu ter jame z njim govoriti o tem in onim, tako dolgo, da je konečno prišel govor tudi na Kincsem-loterijo. Decorti zahteval je, naj mu svojo srečko pokaže in preprosti kmet, ki ni nič hudega slutil, dal mu je srečko v roke. Ta jo pogleda in se prepriča, da je ta srečka res zadela in da o tem ne more biti nikake dvojbe več. „Kaj pa boste z denarjem pričeli“, popraša potem kmeta, „ako ste zadeli glavni dobitnik?“ „O gospod, tega se ni treba bati, jaz nisem pod srečno zvezdo rojen.“ „Pa vender, če zadenete, bi li delili z mano dobitok?“ Naivni graničar odgovori na to v svoji preprostosti: „Pa naj bo zastran mene, saj ne bova tako nič dobila!“ Decorti ga potem tolaži rekoč, da bode uže gledal, da kak dobitnik nanj pride; nekaj številke je uže znanih, kakih 20 gold. zna tudi njegova srečka dobiti, samo sitnosti bode imel, predno do denarja pride. „Preskrbite mi to,“ prosil je kmet, „naj bo v božjem imenu polovica vaša.“ Drugo jutro o petih bil je poštni ekspeditor uže zopet

kor svojega moža, mēnim, bi te pa nikedar zadosti ljubiti ne zamogla. Zato te prosim, da zarotim te pri spominu na mojo ranjco mater, katera sedaj združena s tvojo, Bogdane, na naji v tem trenutku doli gleda, opusti misel na me, izbij si jo iz glave, jaz ne morem nikedar tvoja biti. Ti in jaz, oba bi bila neizrečeno nesrečna, ko bi jaz tvoja žena postala ter ti ne zamogla tiste ljubezni v popolni meri prinesiti, katero mož od svoje žene vsikdar zahtevati sme in more; in te ljubezni, zagotovim te, kakor sem živa, ne morem ti nikedar dati, kajti ona se ne dá prisiliti.“

Mladeneč žalostno glavo pobesi in Milica nadaljuje:

„Ne žaluj zaradi tega, ljubi moj Bogdan, ozri se okoli po naših gorah, saj so ti boljše znane nego meni, in našel bodeš dekle, ki ti bode vstani to ljubezni v tisti meri darovati, kakor ti je jaz ne morem, in brez katere se nebesa na svetu le prezgodaj v bolečinepolni pekel spremenijo. Vzemi jo in osreči jo in bodi sam v njenem naročju srečen! Govorim, kakor mislim in to za to, da naji ne treščim obeh v strašansko nesrečo, kateri si še v popolni meri sedaj misliti ne morem!“

Mladenču zaigra solza v očesu, ki je celo njegovo gorjé naznanjala. Odkritosrečno dekle

pri kmetu, kajti veselje in ob enem skrb, da bi se stvar kako drugače ne zasukala, mu nista pustili spati. Zahteval je od njega, da mu srečko izroči, potem pa ga vleče seboj v občinsko pisarno, kjer je iz spanja izklical dva občinska uradnika ter ju naprosil, naj napravita pismeno pogodbo. Ko je bila listina uže podpisana, potem še le odkril je Decorti svojo skrivnost, da je srečka namreč zadela drugi glavni dobitnik v znesku 20 000 gold. Graničar bil je vsled te novice tako iznenaden, da niti besedice ni mogel spregovoriti. Da bi ga njegovi ljudje v roke ne dobili ter ga morda o celi stvari bolje poučili, premotil ga je Decorti, da je z njim takoj vstopil v voz, s kojim sta se odpeljala v Kostajnico, od koder sta hotela potem naravnost v Pešto po denar. Komaj sta bila odšla, razglasila se je novica po celem okraji, in sorodniki Gjurgjevic, ki so takoj slutili nekaj tacega, naznanili so celo zadevo oblastniji. Dva sorodnika kmetova podala sta se tudi takoj za njima in sta jih došla v Kostajnici, kjer sta Gjurgjevic skušala prepričati o njegovi neumnosti. Decorti pa ni hotel o tem nič vedeti, da bi bil srečko nazaj dal, temveč je trdil, da gre sam v Pešto, ako Gjurgjevic neče z njim. Ta v strahu, da ne bi prišel ob vse, potoval je z njim dalje. V Pešti potegnili sta po odbitku davka 16 000 gold. ter si jih razdelila. Ko sta se v Dubico vrnila, prišli so Decortija na povelje okrožne sodnije v Petrinji, kjer se bo imel sedaj zaradi goljufije zagovarjati.

— (Pikantna dogodbica) z žalostnim koncem poroča se iz Bruselja. Te dni namreč bil je ondi zaradi izneverjenja obsojen advokat in ob enem nadomestovalni sodnik de Ryckmann. Kot sodnijski kurator zapravlil je visoke svote ter ponaredil mnogo listin in knjig, da bi svoje zločinsko postopanje zakril, ki pa je vender le prišlo na dan. Star je sedaj 44 let, ima ženo in otroke ter je živel v najboljih denarnih razmerah. Da pa se je spozabil tako daleč, temu krivo je to, da se je zagledal v neko ondotno igralko, kateri je znošil vse svoje premoženje. Imel je v najemu zanjo dve hiši in je sploh na vse načine skušal zadovoljiti nje žensko gizdavost. Še zadnji dan, preden je pravična roka sodnikova storila konec pregrešnemu njegovemu življenju in ravnanju, poslal ji je dve cvetki, kojih vsaka ga je stala 12 frankov.

Domače stvari.

— (O potovanji cesarjeviča in cesaričine.) Iz Aten se z dne 16. t. m. poroča: Cesarjevič Rudolf in cesaričina Stefaniya ogledala sta si akropolis in druge starinske stavbe. Spremljali so jih kraljica, kraljevič in veliki knez Pavl. K družinskemu obedu pri kralji povabljeni so bili samo dvorni dostojanstveniki, osebje avstro-ogerskega poslatništva, ministra Trikupis in Kontostav-

ga je le predobro umelo in pravi: „Ne bodi žalosten, ljubi Bogdane, potolaži se. Dosti je deklet, ki te bodo iz celega srca ljubile in ti v svoji obilni ljubezni nebo najčistejšega in slajšega veselja v dar prinesle, katero tudi tvoje blago srce po polnem zasluži.“

„Ah — deklet bodem pač zadosti našel, toda Milice Jugovičeve nobene in tako bodem kmalu, da prav kmalu samotni in zapuščen se preselil doli v hladno črno zemljo k svojim starišem. Ah, neljubljeno življenje premeriti, neljubljen vmreti, o Milica, to je strašno in to vse mi zija z odprtim žrelom nasproti, odkar si mi svoje srce odtegnila. Naj bode tedaj! Voljno bodem nosil teho dni, ki so mi še odločeni, dokler se me neusmilni nepristranska in vsakemu gotova nevesta, ki se z manoj v neločljivo zvezo poda — blede smrt.“

„Ne govori tako, Bogdane, še se ti bodo smejali krasni dnevi življenja nasproti sredi svoje prihodnje družine in srečnega se bodeš v naročju ljubljene žene čutil ter se v rajski tihi sreči radostno spomnil besed, ki ti jih danes, dan pred Svetim večerom govorim, in prav je storila, bodeš rekel, da mi ni dala srca, ki bi za mé ljubezni prazno bilo!“

(Dalje prihodnjic.)

los ter spremstvo cesarjevičovo. Cesarjevič in cesaričina prenočila sta na „Miramare“. — Dopoldne vzprejela sta cesarjevič in cesaričina ministre, kralja in kraljico ter velikega kneza Pavla. Zvečer je bil obed pri kralji; udeležilo se ga je 140 oseb.

— (Vladni svetnik dr. vitez Stöckl) je nevarno obolel; včeraj dopoldne previden je bil z zakramenti za umirajočo.

— (Doktorjem sv. pisma) promoviran bode jutri na Dunaji g. Josip Lesar.

— (Popularno-znanstvena predavanja) na korist „Narodni šoli“, društva v podporo slovenskemu ljudskemu šolstvu, priredijo članovi „Literarno-zabavnega kluba“, in sicer: I. 19. dné marcija dr. vitez Bleiweis Trsteniški: „Kaj se imenuje bolezen uma? II. 22. dné marcija prof. Andr. Senekovič: „O električni razsvitljavi“ (z različnimi poskusi). III. 25. dné marcija dr. Janko Babnik: „O slovanski ženi“. — I. in III. predavanja se bode vršilo v čitalnični dvorani, II. v fizikalni dvorani c. kr. višje realke, 2. nadstropje na desno. Začetek vselej točno ob 11. uri dopoldne. Ustopnina: Za jedno osebo vsa tri predavanja 1 gld. Za jedno osebo jedno predavanje 50 kr. Za rodbino štirih oseb 2 gld. Za dijake vsa tri predavanja 60 kr. Ustopnice se dobivajo v čitalnični trafiki, v Špitalskih ulicah v trafiki in na dan predavanja pred ustopom. — Nadejemo se, da bode udeležba zelo mnogobrojna, in to tem bolj, ker se to za narodno šolo toliko koristno društvo od neke strani nekako ostenativno prezira. Vsakemu rodoljubu je dolžnost, podpirati to društvo.

— („Literarno-zabavni klub“) imel je minolo soboto zvečer svoj jour-fixe v hôtelu „pri Maliči“. Udeležilo se ga je nad 20 gospodov članov. Predsedoval je g. prof. Pirc. Predavanje moralo je izostati, ker je g. oglašeni predavatelj nenadno obolel. Navzlic temu bila je zabava izredno živahna. Opomniti nam je posebej še predloga gosp. odvetniškega kandidata dr. J. Šeseka. Gospod Šesek je namreč predlagal, naj se gospodje klubovi člani zavežejo nabirati prostovoljne doneske za „Narodno šolo“, da se na ta način nadomesti svota, kojo je ta do zdaj vsako leto od nekega tukajšnjega zavoda prejemale, ki pa je letos izostala. Predlog vzprejel se je z burnim odobravanjem in nabral se je takoj v ta namen med članovi znesek 12 gld. Ta večer počastil je jour-fixe tudi odlični vnanji gost gosp. notar Ignacij Gruntar.

— (Občinska volitev.) Pri volitvi novega občinskega predstojništva v občini Šent Marjeti bili so izvoljeni, in sicer županom Fran Ferkol iz Gorenje Vasi, občinskim svetovalcem pa Fran Obštetar iz Goriške Vasi, Josip Peršé iz Šent Marjete in Ivan Matko iz Zbur.

— (O umoru v Komnu) se poroča: Andrej Žega iz Koprive na Krasu, uže več let mandrijar v Kadinu, 28 let star, močan mož, zelo resnega obnašanja imel je uže delj časa zvezo z neko služkinjo iz Hruševce na Krasu. To znanje pa je imelo neljube nasledke, zaradi tega je silila deklica, naj se Žega z njo poroči. V nedeljo dné 8. t. m. podala sta se oba vkup v Komen po potrebne listine za poroko. Vrnila sta se še tisti dan proti večeru, a v Trst je prišel Žega sam, brez ljubice. V petek pa so kmetje slučajno v neki groblji med Komnom in Nabrežino našli truplo mlade ženske; truplo bilo je uže razjedeno in gnilo. Takoj so spoznali, da je umorjena ona pogrešana deklica in sum pal je tudi koj na Žego. Zaprli so ga, a morilec tají dejanje.

— (Ne v Ameriko!) Novi-jorski list trgovinske zbornice resno odsvetuje vsakemu izseljevanje v Ameriko, kajti razmere so zdaj v Združenih Državah take, da ni upati zaslužka. Novi-jorsko dobrodelno društvo moralo je v slednjih treh letih podpirati 45 000 družin, sestoječih iz 180 000 oseb, katere so bile večinoma tujci. V okrožjih umirajo ljudje skoro glada, ker se morajo zadovoljiti s silno malo dninarino. Po poročilih v Novem Jorku izhajajočega „Avstrijsko-ogerskega lista“ je samo v tem mestu nič menj nego 30 000 delavcev brez posla, ker so tovarne morale zaradi slabega razpečevanja svoje robe odpustiti vse ali jeden del delavcev. Torej: Ljubi „doma“, kdor ga ima!

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 17. marcija. V večerni seji državne zbornice rešili so se naslovi trgovinskega proračuna: glavno nadzorništvo železnic, pristaniško poslovanje, pošta in telegrafija. Trgovinski minister zavračal je govor Fürthov gledé reforme volilnega reda trgovinskih zbornic ter je oporekal, da bi se bilo pri tem nameravalo odrihati Nemce; hotela se je samo doseči primernejša sestava sekcij v posamične kategorije ter se vstvariti širša podstava za volitve v trgovinske zbornice. Minister je naddrobno pojasnjeval ravnanje pri volitvi v plzensko trgovinsko zbornico ter dokazal na podstavi razmerja glasov, da ni bilo nikakega terorizma ter se niso uporabljala nikaka slaba sredstva. Halvich se je poganjal za to, naj se odpravi tržaško prosto pristanišče. Vojnovič je predlagal resolucijo, naj se odpravi trgovinsko ladijevje.

Berolin, 16. marcija. Državni zbor sprejel je v drugem posvetovanju parobrodno subvencijsko predlogo avstralske proge s 170 proti 159 glasovom, zavrgel pa afrikansko črto s 166 proti 157 glasovom ter dovolil štiri milijone za avstralsko in vzhodnoazijsko črto; tudi stranska črta Trst-Brindizi-Aleksandrija se je sprejela.

Pariz, 16. marcija. Zbornica povišala je vvozno carino na vole od 15 do 25 frankov. — „Liberté“ poroča, da Kitajska želi, naj bi se pogajala s Francijo o premirju, a Francija je odbila to željo.

London, 16. marcija. „Times“ poročajo: Pristaši Mahdijevi osvojili so si včeraj Kasalo. Potolki so vsi garnizijo. Do večera se vendar to poročilo ni uradno potrdilo.

Kahira, 16. marcija. (Reuterjevo poročilo.) Po slednjih poročilih iz Kasale, katera so v minoli noči in so dné 16. februarija datirani, ni palo mesto še v roke Mahdijevim pristašem. V Suakimu je bila sicer razširjena vèst o padu Kasale, a ta vèst ni bila še potrjena.

Korti, 16. marcija. (Reuterjevo poročilo.) Sel iz Omduramana poroča, da je bil Mahdi zaradi umora Gordona zelo razjarjen. Pri padu Kartuma je bilo sicer mnogo Egipčanov umorjenih, Sudancem pa se je prizaneslo. Mahdi je v taboru nad Omdurmanom; nekaj čet moral je poslati v Kordofan, da udušijo tam nemire.

New-York, 16. marcija. Več severo-ameriških vojnih ladij dobilo je zaradi nemirov, katere je povzročil Barrios v Guatemali, povelje, da se podadó v srednjeameriške reke.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 17. marcija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	83·35
„ „ „ srebrou	83·70
Zlata renta	108·45
5% avstr. renta	99·—
Delnice narodne banke	864·—
Kreditne delnice	301·75
London 10 lir sterling	124·40
20 frankovec	9·80
Cekini c. kr.	5·81
100 drž. mark	60·55

Tujci.

Dné 15. marcija.

Pri Maliči: Wernert, trg. potov., iz Kölna n. R. — Münch, Michel, Strakuš, Horovitz, trgovci, z Dunaja. — Klein, trgovec, iz Prage. — Leuschner, trgovec, iz Brna. — Krajnc, trgovec, iz Gradca. — Povše, vodja, iz Gorice.

Pri Slonu: Zweiter, Manhart, trgovec, z Dunaja. — Hartmann, trgovec, iz Gradca. — Anger, c. kr. pristav, s soprogo, iz Pregrada. — Brdar, trgovec, iz Samobora. — Neubergh, lesotržec, iz Isla. — de Reja, trgovec, iz Beljaka. — Lengyel, trgovec, iz Kanje. — Pettauer, knjigovodja, in Močnik, lekar, iz Kamenika.

Pri Avstr. carji: Goll z rodbino iz Št. Vida.

Pri Bavarskem dvoru: Demšar, posestnik, iz Železnikov. — Weber, posestnik, iz Zalega Loga. — Sušnik, posestnik, z Kranjskega.

Umrlí so:

Dné 16. marcija. Katarina Lesjak, delavčeva hči, 64 l., Židovske ulice št. 5, maternični rak.

V civilni bôlnici:

Dné 15. marcija. Matevž Ožbalt, gostaç, 60 l., Pneumonia. — Martin Golc, črevljar, 35 l., Meningitis.

Tržne cene.

V Ljubljani, 14. marcija.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 21 kr., domače 6 gld. 83 kr.; reš 5 gld. 53 kr.; ječmen 5 gld. 20 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; ajda 4 gld. 71 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 53 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 20 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 62 kr., svinjini 54 kr., drobniško po 36 kr., — Piške po 50 kr., golob 18 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 8 gld. 10 kr.; mehkih 5 gld. 50 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nobo	Mokrina v mm
16. marc.	7. zjutraj	744·20	— 2·0	vzh. sl.	jasno	
	2. pop.	742·08	13·2	jzpd. sl.	>	0·00
	9. zvečer	742·60	5·6	>	>	

Pogrebna bratovščina sv. Jožefa v Ljubljani

bode imela dné 19. t. m. ob 4. uri popoldne v šolski sobi oo. franciskanov svoj letni občni zbor, h kateremu so povabljeni po §§ 10. in 11. vsi možki udje te bratovščine. (34) 2—2

Brez boja ni zmage!

Vzlic vsem oporekanjam je pravi „Anker-Pain-Expeller“ dandanes najrazširneje in najbolj priljubljeno domače zdravilo. Tisočero ljudij vé iz svoje lastne skušnje, da ni boljšega sredstva zoper protin in revmatizem od „Anker-Expellerja“! Zaradi tega se ta svetuje v istini vsakemu. Cena 40 in 70 kr. Prodaja se v vsaki lekarni. — F. Ad. Richter & drug., Dunaj. — Glavna zaloga: Lekarna „pri zlatem levu“, Praga, Nikolajev trg. (24) 5—1

Oznanila

in reklame za vse časopise, strokovne novine in koledarje domačih in tujih dežel preskrbava reelno in najceneje uže celih 27 let obstoječa najstarejša firma Avstro-Ogerske v tej stroki: **A. Oppelik na Dunaji** (Stadt, Stubenbastei Nr. 2).

Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1 : 75000.

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, pri-lepljeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova knjigarna v Ljubljani.